

et Irak, der ikke er kommet på fode efter Saddam Hussein, til at opnå økonomisk profit.

Man må forvente af virksomheder, at de tænker på at opnå størst mulig profit. Derfor kan det ikke undre, når en parthaver i et nyt amerikansk firma, New Bridge Strategies, siger til Information den 3. oktober 2003, at: »Det ville være en guldmine at få distributionsrettigheder til Procter & Gamble. En enkelt 7-Eleven kunne lukke 30 irakiske butikker. Wal-Mart (verdens største varehuskæde) kan overtage hele Irak«. Ja, det er sikkert rigtigt, men er det den vej, det skal gå i Irak? Den irakiske befolkning bliver ikke spurgt, om de er enige i, at den erhvervsøkonomiske struktur på den måde laves om af USA! Og det er ikke særlig heldigt at lukke en masse magtfulde vestlige virksomheder ind, som kan byde på en masse, men som også vil sætte det lokale erhvervsliv ud af kraft. Bare tænk på, hvad det kan medføre af social utilfredshed og voldsomme reaktioner imod den besættelsesmagt, som »sætter en fra arbejdet«.

Når Enhedslisten spørger regeringen, får man at vide, at den har ingen »... kommentarer til amerikanske myndigheders kommercielle dispositioner i Irak«. På spørgsmål om det ikke er udtryk for imperialisme, at den amerikanske besættelsesadministration får igennem, at 200 irakiske selskaber skal privatiseres, og at udenlandske firmaer kan eje 100 pct. af irakiske selskaber, er svaret, at: »Regeringen finder, at den private sektor og private investeringer spiller en vigtig rolle som drivkraft i den økonomiske genopbygning af Irak! Men hvem, hvordan og til hvis fordel?

Regeringens »svar« blæser i vinden. Eller rettere: Den giver et indirekte svar om, at det har den enten ikke noget imod, eller også tør den ikke give udtryk for dette over for den amerikanske besættelsesmagt. Hvad med at spille ud, så det er til at høre og forstå? Statsministeren sagde i åbningstalen, at vi skulle væk fra »værdislaphed til værdifasthed«. Hvad med at mande sig op til at mene noget om konsekvenserne af den danske støttepolitik over for USA? Hvad med enten at sige noget om, at det er forkert i den grad at udnytte Irak, eller sige, at det er der ikke noget at gøre ved, for sådan har USA bestemt det.

I stedet prøver regeringen og det danske erhvervsliv at redde sig en bid af kagen. Derfor har regeringen nu sendt et aktstykke til Folketingets

finansudvalg om en eksportgaranti på en milliard kroner til danske virksomheder, som kan få ordrer i Irak. Disse virksomheder vil ikke have nogen risiko selv, men de vil godt score kassen. Det danske erhvervsliv kan ikke få en forsikring på det private forsikringsmarked, og Eksportkredit Fonden kan ifølge sine regler ikke bevilge denne garanti. Så nu træder staten til og garanterer, at de under alle omstændigheder får pengene, hvis det skulle gå galt i Irak.

Regeringen har ikke kunnet eller villet svare på, om det vil give stor utilfredshed i den irakiske befolkning, når den oplever, at den hjemlige industri eller småerhverv i mange tilfælde forbigås til fordel for udenlandske kontrakter. Der er områder, hvor der ikke findes den nødvendige ekspertise i Irak, og hvor der er behov for import osv. Men de mange klager, der kommer fra irakere, som er blevet forbigået, selv om de kan levere varen, vækker stor harme og utilfredshed. For den irakiske befolkning ser det imidlertid ud til at trække ud, før de får mulighed for at gøre deres indflydelse gældende over for egne valgte politikere. Besættelsesmagten lægger med sin politik op til, at der kan komme yderligere konflikter. Denne gang med den del af befolkningen, som ikke har været med i en aktiv modstand mod besættelsesmagten, i hvert fald ikke af militær art.

Det er også en farlig beslutning, at USA er villig til at acceptere mindst 10.000 tyrkiske tropper i Irak. Ganske vist er det ikke meningen, at de skal stationeres i de kurdiske områder mod nord, men i de sunnimuslimske områder nord for Bagdad. Det vækker modstand i befolkningen og i det irakiske regeringsråd. Men dette råds problem er, at det på en og samme tid ikke kan ændre USA's beslutning, men heller ikke ønsker at blive set på som en dikkende lammehale til USA. Så nu går snakken om, hvordan »indpakningen« af de tyrkiske tropper skal se ud, for USA vil have afløst/styrket sine tropper i området.

Denne beslutning hen over hovedet på det irakiske regeringsråd får følelserne til at koge over. I Information den 9. oktober 2003 udtaler det kurdiske medlem af regeringsrådet, Mahmoud Othman, at: »Regeringsrådet har ikke megen magt, og hvis du ikke har nogen autoritet, har du heller ingen troværdighed. Irakerne vil opfatte os som amerikanske marionetter«. Som eksem-